

חומר למחשבה

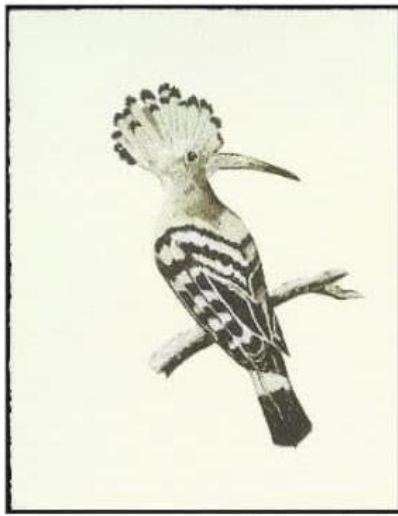
גם ללא יומרות גדולות, התערוכה "אמת קלופה" במוזיאון הגיאולוגי מצליחה לחלץ מהצופים מבט מורכב

נלעד מלצר

אפת בודווי כפול. הראשון הוא שלא הכרתי את תמר סד הקסן "המוריאון הגיאולוגי" ברמת השרון. בשלושה חדרים של בית פרטי משנת 1946 שעבר התאמה, בתוך הטריוויה עץ מקסימה ששייכות לעידן אחר, מוצג כקביעות אוסף מינרלים, מאובנים ואבנים מרחבי הארץ והעולם, הצורות, הצבעים, חומי רים ואף השמות מלאי המיון הם הכנה ויואלית חזרתית לתערוכה האמנותית המתחלפות במקום. מה שמוכר אולי לוודו השני יש לי פטיש לתערוכה ומוזיאונים שמע" רבנים בין סוגים, סוגות, פרקטיקה ותרבות שונות, כמט ובטח עם האמנות. למעשה, זהו מערך התצוגה המודרני המוקדם, כפי שניבש בחזרי הפלאות ובאוספים האדוריים של מלכים ואצילים ואחר כך מוזרים אמידים. המודע לגד האקוטי (כלומר, תרבות רחוקות), האמנותי כחד עם נפ" לאות השכע. הפרדת הקטגוריות התגבשה רק באמצע המאה ה-19, וכאז כל חפץ, דימוי מכטייה ממצא מוצג עם בני מינו, הרחק מהקבר צוות האחרות. וחבל.

מרגלית בסן, "רועיני חמנית", 2016-2018. צילום: יעני רוזנברג

יובל אצילי, "דוכיפת", 2015

את הפרופיל הכל כך מוזהה של הדוכיפת, למעשה אצילי מהדהד את התחושה שגם הדוכיפת נראית כמו קולאז' מוצלח של הסכע.

"מעגל השיטה" של דפנה קפ" מן מזכיר את זו הקוצים שהולכש בלעג לישו בדרכו אל הצלב. אלא שכמוקום לאיים, לדקות הפסל העדין העשוי כילו זכוכית שהושמחה, באיום מאתגן, מהמ" גע שלג.

גם מרגלית בסן מתמקדת בסמל ישראלי, כזה שאפשר לכוונו סכע מבוית, סכר שנירעני החמניה, אלו המוכרים כנרענים שחורים, הם התקרבות הפיזולרית ביותר בארץ זה שנים. את ערמת הנרעני נים המוכרת בסן מורה לרקום בחזית משי דקיקים על מטפחת שכבינתה היה רקום במקור ורד ורדוד. הפואטיקה והאסתטיקה המשפחתית, יחס הכוחות המגד" ריים בין המלאכה הנשית, לבין הפיצוחים שליוו את השעות בהן אביה צפה במשחקי כדורגל, מצוי מצויים לפיסת בד קטנה ישנה,

המפה משמשת רקע ותובנות למפלות הקרונוים שיצרה" בריטה קרת מ"סלע" קלקר שפ" סלה בתוך הקריסה הלכנה, מדי כמה שניות נושרים לתהום האינסופית מגורות שחורות של סוסי פרא. השילוב המדויק בין המפה התננה בחזר לבין האסון האקולוגי זה לאיחני הטבע, והן לאחד סמלי הטבע המתורבת, הסוס, הוא הכרקה של האנורות והאמנות. טקסט פוליטי לא חייב לצעוק, עדיף, גם לקסטרופה, לבוא כטוב.

עין פתיינת

לא כל האמיתות שמתגלות בתערוכה כל כך דרמטיות, אפרי קליפסיות, פוליטיות. לרובן זיי קה עקיפה למראית העין הפ" תריות, המורה, של המינרלים. הארנוים של חימי פניכל נראים כשייכים למסורות מודרניסטיות קלאסיות של שילוב חומרים מן הנמצא, חומרי יומיום, וספציפית לשימוש בקרטונים חן לפיסול והן כמצע לציון, אבל התעור המושלם, בחיי שמושלם, מופר כשמתקרבים, משם מתקרבים, וראים שארנו הקרטון הם כש" מה של העבודה, "ארנוי חולי". עשירי עד הגרני האחרון מחל.

רוני קרת, "דמועת", 2018. צילום: יעני רוזנברג

היצירות בתערוכה "אמת קלופה" אינן מתערבבות עם המוצגים הגיאולוגיים, אלא מאירות פן מרכזי בסבך הקשרים וההקשרים של העולם החזותי: דמיון

זה גם לא יהיה מופרך לחלר טין לטעון שאם היו שואלים מהו החרק הישראלי, סהגד השלילי עד המבוזת של הסקאלה, התשור בה חייתה התיקה, ולא רק בישו ראל יא למקק, או הנית, שם רע כמייחה. דווקא את הסיט הביתי המצוי הזה פיסלה אותה אבידך כתכטיש מוזהב, שכוב על גב, האנטנות שלו וקורות, ועיניו משוככות אבני חן. פתאום הוא מעלה חינה כמו כל התערוכה הקטנה הזאת שבלי יזמרות גרד לות מצליחה לחלץ מהצופים מבט יותר מורכב.

"אמת קלופה", אצרות: רחל שפמנטה רוזיני צוב. המוזיאון הגיאולוגי. הפלמ"ח 12, רמת השרון. יום שני 14-10-16-18. ימים שלישי-שבת, 14-10, 11.11.23

המימוים של החוקיק, רק הופכת מתוקה דביקה יותר לתחרשתלעומת זאת הכזירה של יובל אצילי ליצור – לא בדיוק לצייר, לא נמשך לפסל – את הציפור הלאומית של ישראל, נהדרת. הדוכיפת מראש נראית כמו עוף שהדיקו לו ציצית או כתר, בכל מקרה תוספת מה שנ" ראה לכאורה כרישום הוא סוג של תבלית משטח שבני ממאות גור" נייר כנווני שחור לבן אפורה שהודבקו וספס פיסול, ספק ציור

הוא של פיסול בקרמיקה מצליח לגרום לי להיכשל בחבנת הנקי" רא. יואני מכין את ההתלהבות מואגר הציור התיפר ריאליסטי על העמלנות הקפדנית שגורמת לתחושת ידויו והכרה. שני נציי נים מוכהקים שלו – הסכך של מוש קאשי ושני ציורי ירקות של אסנת בן דב – אכן מרשימים. אבל לא אותי. בעוד בפיסול הריאליסטי התפוגגת האשליה היא שבדיקה את הפעולה, בציור מלכודת הדבש של

טוב, מי שעוקב אחרי העשייה של פניכל יודע שחביבים עליו חומרים, אבזורים ומכשירים מעולם הבניות. יש בזה הינה, שהרר הם כולם – חול, פולמט, אתי חפירה, בטון, קרשים – משמשים ליצור משהו ותנה פני" כל לוקח את אותו חול חודה אותו כעינינו, מעיעיע על החור שים. כך גם הענף הברות שמצי נה דניאלה יניב שכטה אולי כי אנתנו במוזיאון טבע, ואולי טוב אותה שלמות חיקויית שכמקרה

אוה אבידך, "תיקן ישראלי מצוי", 2015. צילום: לאוניד מורדל קריסטובסקי / מוזיאון ארץ ישראל

חיימי פניכל, "ארגוני חול", 2016-2015. צילום: יובל די